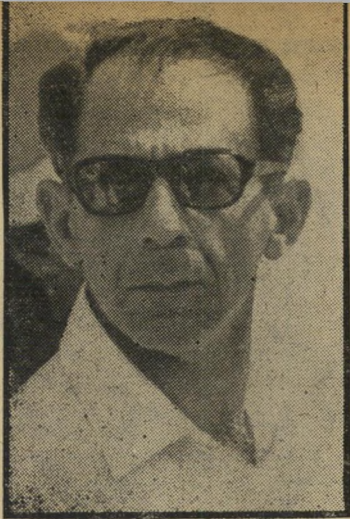

דיין עשוי לנקוט מהלכים אפשריים לתמונה הפוליטית

הילל: הימור

אלמוגי: קריצה

קט שורר בשבועות האחרונים
במערכות הפוליטיות הפנימיות במדינת ישראל. זהו שקט שלפני הסערה. הסערה עתידה להתחולל בעוד מיספר שבועות — יש אומרים כי תוך שבועיים — כאשר חסיים ועדת-אגרנט את חקירתה על מחדלי מילחמת יום-הכיפורים, ותגיש את מסקנותיה לממשלה.

זה עלול להיות הניצוץ שידליק את פתיל הדליקה הגדולה. אבל ענגי הסערה הופיעו כבר השבוע, כאשר הופאו ופורסמו ברבים הידיעות בדבר כוונתו של שר הביטחון לשעבר, משה דיין, לנצל את מסי קנות ועדת-אגרנט לגביו, כקרש-פיצה חזרה לבריקה הפוליטית.

את הרמז הראשון לכך נתן משה דיין עצמו, כאשר הופיע בהרצאה פומבית בר חיפה, בשבוע שעבר. בביטחון עצמי פסק כי רק ועדת-אגרנט רשאית "זכאית לש" פוט את אחריותו למחדלי מילחמת יום-הכיפורים. היו אלה דברים של נאשם, היודע בוודאות את ספק-הדין העימד להי-

עומדים לשכור אנשי רפי למטה המיבצע שלהם.

אך מה שהבהיל יותר מכל את מתנגדי דיין כמיפלת העבודה, היו שיחות שאותן ניהלו תומכיו עם כמה חברי-כנסת ממיפלת העבודה, שיחות שעליהן נודע לראש הממשלה ואשר הדליקו אצלו יזר אדים. בין השאר הוזכרו גם שמותיהם של חברי-הכנסת עזרי פיינרמן, משה שחל, שושנה

האח הגדול

פוקה את עינו

ארבלי-אלמולינו, ז'אק אמיר ושרי-המישי-טרה שלמה חילל, כמי שניראו משוחחים עם תומכי דיין.

שלושה תסריטים לפעולה

ממזמים החיצוניים של ההתארג
נות, כמו התרומה הכספית, העיתון ו-שכירת משרדים, אינם מהותיים. האיש אשר סביב כושר-אירגונו מתרכזת חיוס רפי של דיין, מרדכי בן-פורת, הוא פרי ליטיקאי מנוסה, משך חודשים רבים. מאז יום התפטרותו של דיין מהממשלה, חורש בן פורת, בשקט, בצינעה אך ביסודיות רבת, את חמישור הפוליטי, כשהוא זרע זרעים דקים אשר לפי תוכניתו אמורים לנבוט ביום שבו ישלוף דיין את הרבו מנדנה, יחזור לפעילות וידרוש את חמגיע לו בנתח השליטון.

הכחשות אנשי רפי על כוונת חתתי-ארגנות שלהם לא מנעו מראש-הממשלה, יצחק רבין, להכין לעצמו מטה משלו. וזו מטה הדואג לתדרך עיתונאים, להכין את הקרקע הציבורית למהלומת-נגד לדיין. בראש מטה זה עומדים שני צעירים. הי אחד הוא עזרי ברעם, בנו של שרי-העברי דה משה ברעם, שאותו קירב אליו רבין החדשים האחרונים ועימו הוא מתייעץ כמעט בכל בעייה, השני הוא סוס-מיל-חמות ותיק, למרות גילו הצעיר — ח"כ יוסי שריד. לשריד יש יתרון גדול במטה

צמד החסידים: בן-פורת וגז

כספית גדולה מיהודים בחו"ל, כדי לנהל את מאבקיו הפוליטיים. שמועה אחרת סיפרה על ירחון או שבועון שא"תו יערוך הסופר והעיתונאי מיכאל ("מיקי") ברי-זוהר, ואשר ימומן בכספי התרומה וית-מודך במשה דיין, ועל משרדים שאותם

וקיים, באשר ועדת-אגרנט כלל אינה ער-סקת בו ואינה מתייחסת אליו. השמועות על התארגנות חסידית דיין נפוצו זה-מכבר במיסדרונות הכנסת, וב-חדרי מיפלת העבודה. לדברי אותן שמועות קיבל זיין תרומה

נתן נגדו, והבטוח מעל לכל ספק כי ייצא זכאי.

לא היה ספק בכך שמשא דיין יודע מה תהיה דעתה של ועדת-אגרנט לגביו, וזאת עוד לפני שהממשלה יודעת זאת. עוד לפני פירסום המסקנות החל דיין מכשיר את הקרקע למאבק שהוא עתיד לנהל אחרי פירסום הדו"ח, כדי לחזור ולתפוס את מקומו במערך הפוליטי של המדינה.

כאשר החלו הידיעות על כך להתפרסם בעיתונות, מיהרו תומכיו של דיין להכתיב שן, "זוהי שטות מאין כמוה". טענו, "זוהי המצאה של היונים במיפלת העבודה, המחפשים לעצמם דחליל כדי להליחם בו." לעומתם היו יריביו של דיין מוכנים לספק עדויות למכביר, על ההתארגנות של תומכיו לקרב המחודש על השליטון במדינה, כששעת-האפס הנקובה היא יום פירסום דו"ח אגרנט.

למעשה אין כל קשר בין מה שיגידו או לא יגידו האגרנטים על משה דיין, ועל אחריותו למחדלים ולניהיל המילחמה כפי שנוחלת. גם אם יזכו אותו ויטהרותו, ויציגוהו לעיני הציבור כטלית שכולה תכלת אין בה רבב, אין הדבר משנה כמלוא-נימה לגבי סיבת הסתלקותו של משה דיין מעל הבמה הפוליטית.

משה דיין לא סולק מהממשלה בגלל מסקנות דו"ח-היבניים של ועדת אגרנט. גם אז יזכו אותו חברי הוועדה מכל אחריות ואשמה. הוא נאלץ להתפטר מהממשלה בשל קבלת עקרון אחארו ות השני-ניסטריאלית. עיקרון זה נשאר שריד